

„Det er dog virkelig for galt!“ mumlede Salomon, højrød af Vrede, og gav Hestene endnu et Rap.

Men nu tog Fru Salomon tilorde.

„Du behøver vist ikke at anstrenge Hestene,“ sagde hun op til sin Mand. „Hr. Sidenius har aabenbart ikke befundet sig rigtig vel hos os og har saa — paa sin egen Maade — søgt en Anledning til at slippe bort. Han har jo ogsaa herfra den korteste Vej til Stationen, naar han skraar ind gennem Skoven.“

Forklaringen lød naturlig nok; thi skønt Hestene endnu gik stærkt paa, saae man stadig ikke noget til ham; og nogen Genvej havde han ikke kunnet tage, da de kørte noget nær i Retning af „Skovbakken“, og Dyrehavshegnet desuden spærrede overalt.

Frøknerne Israel var himmelfaldne over Per og kunde ikke dy sig for at tilhviske Fru Salomon en Bemærkning om den unge Mands Mangel paa Levemaade. Endogsaa Ivan fandt hans Indfald meget ilde anbragt, og Eybert tillod sig smilende en noget vovet Bemærkning om den mulige Anledning til Pers pludselige „Absentation“.

Jakobe sad tavs og saae ud paa Maanen, der steg blodrød op over den svenske Kyst. Det saae ud, som om det hele Optrin ikke havde gjort mindste Indtryk paa hende. Og dog følte hun sig dybt nedværdiget og samtidig saa underlig befriet, at hun var nær ved at le højt. Saa forbitret hun var bleven over Pers Opførsel, efter at det var gaaet op for hende, at den betød en bevidst, planlagt Forfølgelse — inderst inde havde hun alligevel været højtideligt betaget ved at sidde saaledes og vente paa det ubeherskede Udbrud af en Mands Lidenskab. Og nu havde „Naturkraften“ udladet sig — i en taabelig Drengestreg!

De havde imidlertid naaet Springforbi og drejede igen ind paa Strandvejen. Hernede ved Søen luftede det lidt. Taagen blev holdt borte, vældige Myggesværme sydede over Hestenes Hoveder.

De var næsten naaet hjem, da Philip Salomon pludselig holdt Hestene an.